

Tar Károly

Saját képemre faragott versek (II.)

Átiratok

Medáliák

*József Attila Medáliák
A 12. rész kiegészítése*

12.

*Az eltaposott orrú fekete,
a sárga, kinek kékebb az ege,
a rézbőrű, kin megfagyott a vér
és a lidércként rugódzó fehér —*

A szentség-sziporkából részt remél,
a szürke, mit a józan ész felél,
a kibuggyanó vörös melege,
s a zöld őserő nyugalom-jege.

Amikor utamon átment a kedves

József Attila: Amikor az uccán átment a kedves

Amikor utamon átment a kedves
Levelek hulltak a levelekhez

Mikor könnyedén pázsitra lépett
Szöszisége aranyosan fénylett

Mikor hajhulláma egyet rándult
Elsárgult levél utána bámult

Délibábként lebegett a fényben
Színek sápadtak akkor az őszben.

Ott álltam szépségsugara szélén
Mágnesek mozdultak szívem mélyén

Csodáltam, kívántam esztelenül
Magamnak képzeltem meztelenül

És tüzes vágyam fogam közt tartva,
Lelombozódságom vittem partra.

És ment a kedves kedvemet szegve
Villanó szerelmem adva és verve.

Bölcsességek

*Vass Albert: Az ember gyűjtő. Az ember rontó.
Látóvá kell lennünk.*

Csupa szem, mégis vak.
Csupa fül, mégis süket.
Csupa gondolat — gondolatlanul.

Halálakor méretkezik minden ember:
kölcsonvett anyag csupán,
mit visszaforgat a természet.

A világ tőled függ.
A világ tőlem függ.
Olyan, amilyenek befogadjuk.

Nyelvek jönnek, nyelvek mennek:
alkalmazkodó emberiség:
Anyanyelve a költészet

Örökös küzdelemben

*Az ágy közös/ A párna nem.
Pálinszky János: Életfogytiglan*

Ezredévekkel ezelőtt
mondhatnám úgy is: hajdanán,
nem titkolt vágyam volt,
hogy hadüzenet nélkül
felségterületeidre behatoljak.

Győzelmi tivornyákon
gyúrtelek olykor magam alá.

De az örökbéke hajnalán
útlevelem szerelmes pillantás
lábad emelkedő sorompója alatt

felmutatott simogatásaimmal
lépem át felséges országod
átjárhatóságával hívogató határait.

Uralkodni engedték belügyeidben.
És aztán szelídülten már csak arra vártam
hogy mosolyoddal életre szólóan leigázz
karod lágy szorításában

G. Szabó Ferenc

A szó

mielőtt végleg elbúcsúznék
egy szót kell kimondanom
a fák alatt és kora tavaszon
úgy hogy hallja meg
az a mámoros kócos lét is
a gyökerek és gazok között
igen a hitetlenek előtt kell kimondanom
hogy megérté!
— versben szeretve élni.
